

стор.2

БУДЬТЕ ГОТОВІ БЛАГОВІСТИТИ МИР

Це велике благословення, коли наше серце переповнене миром, особливо в такий неспокійний час.

стор.3

33 РОКИ БЛАГОВІСТЯ

Журнал «Благовісник» за ці роки виправдав свою назву й з честю виконав поставлені завдання Української Церкви ХХВЄ.

стор.5

БУТИ СІЛЬСЬКИМ ПАСТОРОМ - ЦЕ...

Бути сільським пастором — це жити служінням Богові, людям і церкві та не боятися проблем, які в ній виникають.

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№1 січень 2026

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

КОНФЕРЕНЦІЯ

ЗВІТНО-ВИБОРЧА КОНФЕ- РЕНЦІЯ СЛУЖИТЕЛІВ

На служіння старшого пресвітера Волинського обласного об'єднання обрано Петра Андрійовича Рибак — пастора «Церкви Святої Трійці» м. Луцька.

3 січня 2026 року в домі молитви Церкви «Спасіння» (м. Луцьк) відбулася звітно-виборча конференція служителів Волинського обласного об'єднання громад УЦХВЄ під гаслом «Щоб кожен був знайдений вірним» (1Кор.4:2).

Конференція ознаменована змінами в керівному складі об'єднання. Зокрема обрано нового старшого пресвітера та його заступників, які, до речі, дуже молоді. Зокрема першому заступнику, а ним став Олександр Паламарчук, усього 32 роки.

На конференцію прибуло 270 делегатів — служителів волинських церков християн віри євангельської. Серед гостей були старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, його перший заступник єпископ Віталій Яцюк, голова Львівського об'єднання УЦХВЄ єпископ Володимир Якимів, Рівненського — єпископ Олександр Коток та скарбник УЦХВЄ Олександр Чернишук.

Вступне слово виголосив єпископ Михайло Близнюк. Керівництво УЦХВЄ та згадані гості мали вітальне слово до конференції. Після цього звітувалися за виконану роботу Михайло Близнюк як старший пресвітер Волинського об'єднання церков, Василь

Паламарчук як його перший заступник і Петро Іванович Люлька — голова ревізійної комісії. Зокрема М. Близнюк показав графіки змін кількості церков, служителів, членів церков, домів молитви протягом його служіння. Щодо 2025 року, то Волинське обласне об'єднання нараховувало 232 церкви, у яких налічувалося 18740 членів, 297 пресвітерів, 450 дияконів, 24 євангелісти, 204 домів молитви.

Конференції була надана інформація про телепередачу «Крок назустріч» (директор Наталія Горпинюк) та працю Волинської філії КБІ (директор Віктор Котяш).

Після обговорення та затвердження звітів єпископ Анатолій Козачок закликав присутніх до молитви подяки Богові за пройдений життєвий шлях, а також за членів правління, які завершили служіння (за Михайла Близнюка, Миколу Синюка, Володимира Грицака, Анатолія Тарасюка).

Друга частина конференції була виборчою. Тож у результаті голосування на служіння старшого пресвітера Волинського обласного об'єднання обрано Петра Андрійовича Рибак — пастора «Церкви Святої Трійці» м. Луцька; на служіння першого

заступника старшого пресвітера об'єднання обрано Олександра Юрійовича Паламарчука — пастора Церкви християн віри євангельської селища Торчин; на служіння другого заступника старшого пресвітера об'єднання та скарбника обрано Сергія Олександровича Баса — пастора Церкви християн віри євангельської с. Котів. Головою ревізійної комісії обрано Сергія Васильовича Рузак, а її членами Івана Павловича Мазурика та Володимира Петровича Кохтюка.

Єпископу Михайлу Івановичу Близнюку надано статус почесного єпископа. Йому було висловлено щирі подяки за роки служіння (2006–2026) і відданість у ділі Божому.

Після молитви за новообране керівництво Волинського об'єднання УЦХВЄ, яку звершив старший єпископ Анатолій Козачок, була звершена й молитва й за новообраних служителів у церквах Волинської області (27 чоловік) та тих, хто склав своє повноваження служителю (11 пресвітерів). До цієї молитви закликав єпископ Віталій Яцюк.

Заключне слово на конференції виголосив старший єпископ Анатолій Козачок, закликавши усіх присутніх до подячної молитви.

ІНТЕРВ'Ю

ПОТРЕБА ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ НЕ МАЄ НАЦІОНАЛЬНОСТІ

Петро та Яна Синюки 5 років прослужили в Криму, де благовістили українцям, росіянам, татарам, і вже 10 років працюють на Балканах, де проживають боснійці, хорвати, серби. Розмовляємо з подружжям про особливості місіонерства та благовістя серед різних культур.

Сторінка 4

ЩОДЕННИК ВИЖИВАННЯ

ОДИН ДЕНЬ У КИЄВІ

Сьогодні була неділя, а в церкву я не пішов. Не тому, що не хотів. Просто третій день немає ні світла, ні тепла. І навіть до цього не дуже було щедро з електрикою. Але коли надворі лютий мороз, сніг хрумтить під ногами, а ти вже в кінці четвертого року повномасштабної війни — тоді відсутність світла відчувається не як незручність. Вона відчувається як порожнеча. Як тиша, яка холодніша за повітря.

Сторінка 6

ПРОПОВІДЬ

БУДЬТЕ ГОТОВІ БЛАГОВІСТИТИ МИР

«Нарешті, мої брати, зміцнійтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диавольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже» (Еф.6:10–17).

У Посланні до ефесян апостол Павло змальовує воїна — людину, яка хоче воювати проти сил зла або піднебесних духів злоби. Він розповідає, у що він має бути вдягнений. Утім, я хотів би наголосити на взутті. «Взуйтеся в готовність благовістити мир», — каже апостол.

Повна Божа зброя

Коли ми говоримо про одяг у цілому, то тут написано, що цей воїн повинен мати пояс — він має бути підперезаний істиною. Тобто основа нашого життя — це істина. І ми тримаємося істини в будь-яких обставинах. Броня праведності — це праведне життя, праведні вчинки святих людей. Вона ніби сучасний кевларовий бронжилет, без якого воювати дуже небезпечно. Звісно, можна обійтися й без нього, але це, як-то кажуть, квиток в один бік. Та коли є бронжилет, він принаймні захищає основні органи нашого тіла, як-от серце та легені. Наш бронжилет або броня праведності — це праведне життя. Коли людина ходить у правді, їй не страшні ніякі ворожі кулі. Вона тримається Господа. Вона має щит віри і тверда в переконаннях. І Слово Боже, яке наповняє її, дає силу відбивати всі вогненні стріли лукавого. Тож така людина перемагає в духовному світі. Вона має шолом спасіння. Її розум — центр її особистості — закритий. Ворог не може вразити такий розум, тому що він захищений надією спасіння. І завдяки цьому людина тримається.

Але зброя, яку я назвав, — це зброя захисту, але є інша зброя — зброя нападу. Цією зброєю можна перемагати ворога — це Слово Боже. Апостол Павло каже: «Візьміть меч духовного!» Але для того, щоб воювати, потрібна, здавалося б, така невеличка річ, як взуття. Тому, взявши до рук духовного меча, не забувайте про взуття. «Взуйтеся в готовність благовістити мир — нести Добру Звістку людям».

Оберіть правильне взуття!

Щоб нести спасіння, треба бути взутим. І наше взуття — наша готовність принести це спасіння, занести Добру Звістку про нього людям, які нас оточують. Сьогодні, у час неспокою, у час війни, як ніколи, потрібна оця готовність іти й благовістити людям спасіння, благовістити мир.

Уявіть собі людину, яка прий-

ІНФОРМАЦІЙНА ДОВІДКА

Петро Андрійович РИБАК — старший пастор «Церкви Святої Трійці» м. Луцька — народився 23 липня 1971 року. Разом із дружиною Діною Володимирівною виховав одинадцятьох дітей, має велику та згуртовану родину. Здобув біблійну освіту в Рівненському біблійному інституті. Виконував служіння скарбника та другого заступника старшого пресвітера Волинського об'єднання церков УЦХВБ.

Викладав біблійні доктрини та теологію в Біблійній школі м. Ковеля. Брав участь у проведенні диригентських курсів, навчаючи майбутніх регентів поєднувати богословську підготовку з практичним служінням у церковному середовищі. Петро Андрійович залучений до волонтерської діяльності. Брав участь у організації допомоги, координації служб і веденні звітів волонтерських ініціатив.

шла на зібрання у святковому одязі. Вона взяла найкраще, одягнулася святково. Проте, що ви сказали б, якби ця людина прийшла в хорошому костюмі, у хорошій сорочці, але без взуття. Ми подумали б, що щось, мабуть, недобре з цієї людиною, чи не так?

Важливо бути взутим, але разом із тим дуже важливо обрати й правильний розмір взуття. Нам незручно, коли взуття завелике чи замале, правда ж? Тому ми його зазвичай міряємо й обираємо таке, яке нам найкраще підходить. Також ми беремо те взуття, яке нам зручне. Знаю людей, які, дотримуючись певної моди, обирали взуття некомфортне. Якось один чоловік казав: «У мене є одна радість: коли я, цілий день походивши у своїх модних черевиках, увечері їх знімаю — тоді життя мені таким добрим стає».

Хто служив у армії, той знає, як важливо обрати взуття по розміру. Якщо вояк брав чоботи не свого розміру, наприклад, за великі — вони шльопали й натирали ногу. Якщо затісні — солдат не міг ходити, тому що ноги боліли. Але зазвичай брали взуття зручне. І якщо воно твого розміру, якщо прилягає тобі до ноги — то тобі добре, зручно, ти тоді повноцінний воїн. Якщо цього немає, ти наполовину виведений з ладу. Тож дуже відповідально — мати правильне взуття.

Діти, коли вони маленькі, зазвичай люблять взувати взуття своїх батьків. Вони чомусь не своє беруть, маленьке, вони беруть більше. Так само й в духовному житті: коли ми — діти в Христі, то хочемо взути чийсь взуття й думаємо: «От я піду і зможу так

робити, як і він». Але коли його взуваємо, то дуже часто падаємо або спотикаємося, наступаємо ногою на ногу, неспроможні навіть рухатися.

Деколи ми, як діти, можемо користуватися авторитетом своїх батьків чи дідів і казати: «Я буду такий самий». І взуваємо це взуття не по розміру. А потім про нас кажуть: «Та він не зовсім правильно взувся. Він думає, що такий само, як батько, чи такий, як його діди, а насправді — зовсім інший».

Важливо також, щоб наше взуття було по сезону. Якщо літом ми підемо в зимових чоботах або в босоніжках зимою, то про нас скажуть: «Не все з ним добре». Тобто взуття має відповідати порі року, тому, що відбувається на вулиці.

Тож коли ми говоримо про духовне взуття, то так само маємо розуміти, як правильно його обрати — розуміти своє місце, розуміти своє становище — і відповідно до цього обирати. Але наголос я ставлю на тому, що ми маємо бути взуті. Ми маємо підібрати правильний розмір і підготуватися до того, щоби нести Слово Боже, благовістити, проповідувати.

Ідіть і проповідуйте!

Якби я запитав: «А коли останній раз ви проповідували або звіщали Євангелію, несли мир до тих людей, які поруч із вами?», що ви відповіли б? Ми, віруючі люди, інколи забуваємо, що треба благовістити. Ми приходимо на зібрання, де комфортні лавки, хороші проповідники, приємна атмосфера, не жарко, не холодно, посидимо там — і йдемо собі додому. Тобто ми живемо ком-

фортним життям, кажучи: «Та нормально, усе добре. Я спасений, діти мої зі мною на зібрання ходять. Мене це влаштовує». Але Господнє повеління звучить так: «Ідіть по цілому світі та Євангелію Царства Божого проповідуйте». І це стосується не тільки пресвітера церкви, диякона, не тільки проповідників, а всіх людей: «Будьте готові йти та благовістити мир, нести людям Вістку про спасіння». І не просто за кафедрою проповідувати. А так, як колись мати Тереза казала: «Проповідуйте скрізь і всюди. При необхідності використовуйте слова». Треба життям проповідувати, добрими вчинками. Можна багато розказати про Христа, не промовивши ні слова, а своїм життям показати Його». І люди скажуть: «Ця людина незвичайна якась, вона зовсім не така, як інші люди». Тоді ті, із ким ти працюєш чи комунікуєш, починають розпитувати: «А що з тобою? Хто ти такий?» І тоді вони готові слухати те, що ти розкажеш їм про Ісуса Христа. Тому в Писанні нас закликає Сам Господь, щоб ми були готові, щоби були взуті в готовність благовістити мир — благовістити мир дальнім і ближнім, із ким зустрічаємося, із ким проводимо час.

Отримати, щоб ділитися

Але та людина, яка сама не має миру, не може принести мир іншим. Ми не можемо давати те, чого не маємо самі. І щоб передати цей мир, його треба мати. А щоб мати, його треба знайти.

Де ми можемо знайти цей мир?

Писання каже, що «Царство Боже — це не пожива й пиття, а праведність, мир і радість у Святому Дусі». Коли хтось приходить до Бога, і Бог каже: «Ти був винен, але сьогодні Я прощаю, Я очищаю тебе, Я оправдую тебе», то людина отримує мир, радість та відвагу розповідати про це іншим. Ми знаємо, що через Христа Бог дивиться на нас як на праведних людей — як на оправданих. Коли людина оправдана, то вона має в серці мир, бо вона передусім примирилася з Богом, увійшла в правильні стосунки з Ним. Коли є правильні стосунки з ближніми, то є мир в серці. І коли ці стосунки здорові, то всередині людини буде мир, бо вона має мир із Богом і людьми. І цей мир наповняє серце й виливається з нього.

А коли є мир у серці, то є і радість. І Писання нас закликає, щоб ми вчилися цього зі Слова Божого й не відходили від нього. І чим більше Боже Слово наповняє наше серце, чим більше ми підпорядковуємо життя під слово Боже, тим більше мир Божий наповняє наше серце. Бо, як написано, великий мир у тих, хто боїться Господа, хто любить Його Закон, їм нема спотикання. А в пророка Ісаї написано: «Коли б ти зважав на Мої заповіді, то мир твій був би як ріка і твоя правда як хвилі морські». Тож якщо лю-

дина перебуває в слові, це слово наповнює її серце — і вона переповнюється Божим миром. І коли цей мир наповняє її середину, то починає виливатися з неї. І людина, переповнена ним, буде йти й благовістити людям мир, говорити їм про спасіння й казати: «Тебе теж любить Господь. Він хоче дати тобі мир. Він хоче дати радість у твоє життя». Так діє Бог через нас.

Також, щоб мати мир, я кожний день маю бути в спілкуванні з Богом. Коли в цей непевний час ми чуємо гуркіт ракет чи шахедів, то ми можемо зберегти цей мир. За аналогією, у такі миті діти зазвичай прибігають до батька чи до мами й кажуть: «Мені страшно, мені неприємно, я боюся». І біля тата чи мами той неспокій десь дівається, чи не так? Коли батько обіймає і каже: «Не бійся, усе буде добре, ми все подолаємо», дитина стає зовсім іншою. Вона не вередує, не кричить, не впадає в істеріку через страх. Вона заспокоюється, бо перебуває в батькових обіймах.

Так само й ми: коли в молитві приходимо до Бога, то навіть найбільша тривога чи якісь складні обставини вщент не зруйнують нашого миру, якщо ми прихилимося до Його грудей. Коли маємо з Ним близьке єднання, той неспокій десь дівається, бо ми перед Богом відкриваємо свої бажання в молитві з подякою й кажемо: «Господи, забери той неспокій». І Бог забирає і замість неспокою дає мир.

Це велике благословення, коли наше серце переповнене миром, особливо в такий неспокійний час. Багато людей стримовані й не знають, де взяти мир. А він є тільки в Ісусі Христі, у Божому Слові, у спілкуванні з Богом. І та людина, яка має з Ним спілкування, має мир.

Нині, як ніколи, нам потрібно благовістити мир, нести слово спасіння, Євангелію, бо тільки Боже Слово може принести справжній мир у людські серця. І як добре, коли ми сьогодні готові до цього, одягнені у всю зброю, маємо підперезані стегна, маємо броню, маємо щит, маємо шолом на своїй голові. І головне — взуті в готовність благовістити мир.

Як багато нині людей, які потребують цього миру, які потребують, щоби хтось прийшов і засвідчив, щоби хтось прийшов, розказав і привів їх до Ісуса, Якого ми пізнали самі. Це чудово, коли поруч із людиною, яка не знає Бога й не має миру, є той, хто може привести її до Ісуса; є той, який може вказати на Месію. Тому й написано: «Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіонові: Царює твій Бог!» (Іс.52:7).

Хай же наше життя, наше служіння, наша праця будуть орієнтовані на те, щоб донести оцей мир у час неспокою й тривоги до наших співгромадян, до людей, які ще не знають Бога, до тих, у кого скалічені долі, до психологічно невірнорозважених людей, які зламалися під тиском складних обставин. Вони так потребують цього Божого миру, Божого спокою та Божої Євангелії.

**Старший пресвітер
ВОО ЦХВБ
Петро РИБАК**

НАША ІСТОРІЯ

33 РОКИ БЛАГОВІСТЯ

Майже 30 років всеукраїнський журнал «Благовісник» йшов пліч-о-пліч із газетою «Голос надії». Видання не були конкурентами, навпаки, підтримували та доповнювали одне одного, ділили редакційну оргтехніку, квадратні метри і — працівників. Тому новина про закриття журналу принесла сум і колективу газети. Пропонуємо читачам завершальне слово редактора часопису Юрія Вавринюка.

«Для всього свій час...» — сказав колись премудрий Соломон. «Час родитися, і час помирати...» Нам може не подобатися ця фраза, але така реальність життя. І ці слова стосуються практично кожної речі на землі. Свій початок та кінець має життя людини, видиме творіння Боже та творіння людське. Початок та кінець мають імперії, суспільства, могутні лідери історії. Та й наша планета згідно зі Словом Божим теж має свій кінець...

Як це не прикро, але сьогодні ми змушені повідомити читачів про припинення випуску друкованої версії журналу «Благовісник». Я умисне уникаю слів «кінець» чи «смерть» — надто болючі вони для нас. Юридично «Благовісник» як інформаційний орган не закривається. Можливо, із часом він набуде інших, більш сучасних та дієвих форм. Але звична для тисяч читачів друкована версія йде в історію. «Для всього свій час» — настав час і останнього номеру часопису Української Церкви ХВЄ.

Коли доводилося про це розмовляти з читачами та служителями, які добре знайомі з журналом, чувся жаль із приводу такого непростого рішення. Але воно продиктоване швидкою зміною інформаційних стратегій у наш час та низкою інших об'єктивних та суб'єктивних причин. В останні роки кількість читачів «Благовісника» значно зменшилася. До того ж відчутними стали й фінансові проблеми. Так що зупинення друкованого варіанту видання певною мірою прогнозоване, хоча й болюче як для нас, так і для читачів, які дотепер підтримували нас.

Був час народжуватися цьому виданню. То був важкий період: і економічно, і психологічно, час, коли ламалися звичні устої життя та свідомості. Але для християн це був момент неймовірних можливостей, час, вимолений поколіннями благовісників, які жили та служили в умовах атеїстичного терору. Кінець 1980-х — початок 1990-х

років вибухнув потужним спалахом евангелізації та проповіді Слова Божого. Усіма способами та методами. Зокрема й через засоби масової інформації.

Розуміючи великий вплив друкованого слова, евангельські християни розпочинають випуск газет, журналів, буклетів та брошур. Ці видання були ще недосконалими, недостатньо професійними, але це був потужний голос евангелізації.

І от на цій хвилі серед старших служителів Союзу Церков ХВЄ України (так тоді називалося об'єднання) народилася думка видавати свій журнал. Ось як згадує про це перший редактор журналу Лілія Босович: «Коли наша церква в 1990 році перейшла в приміщення, що на вулиці Жовківській, 8, я, як журналістка і новонавернена християнка, дуже хотіла бути корисною. Я зрозуміла, що це мій новий і найважливіший обов'язок — ділитися Словом спасіння з іншими, і що важко переоцінити роль друкованого слова, зокрема такої потрібної справи як видання християнського журналу. Ми, як активісти цієї справи, разом із Р. Біласом, В. Боєчком часто збиралися і розмовляли на цю тему, говорячи один одному про ті можливості, які дає друковане слово. Коли було вирішено видавати журнал, тоді я сказала, щоб думали, як назвати його. Я подумала, що ми будемо благовістити, тож і журнал назвемо «Благовісник». І брати погодилися».

Лілія залишила роботу у світській пресі й приступила до першого номера часопису. На жаль, праця Лілії Босович у цьому виданні закінчилася через важку хворобу батька, за яким потрібно було доглядати. Вона встигла лише зібрати матеріали, підготувати частково до друку тексти та ілюстрації. Друкування зупинилося майже на пів року. Керівництво Союзу звернулося до Віктора Котовського — професійного журналіста з Криму. Він погодився на переїзд до Києва та з ентузіазмом приступив до нової роботи. Перший випуск «Благовісника» побачив світ у лютому 1992 року.

Так було до 1995-го. Сімейні обставини завадили Віктору Котовському повноцінно працювати над журналом, тому він попросив звільнення. Тодішній голова Союзу Микола Мельник із братами шукали нового редактора. Так сталося, що в одній із поїздок по Україні він розповів про цю проблему директору місії «Голос надії» Миколі Синюку. Микола Петрович згадав про мене. Я тоді редагував однойменну місійну газету. Пропозиція була цікава та приваблива. Але я не міг через сімейні обставини працювати в Києві, тому одна з моїх головних умов була така — перенести редакцію до Луцька. На той час у місії була непогана технічна база і, головне, сформований гарний колектив. Київські служителі дали згоду, і я приступив до нової роботи. Як показало життя, ідея перенести редакцію в офіс місії була

Божим благословенням. Протягом десятиліть дві редакції — газети та журналу — йшли пліч-о-пліч, підтримуючи та підсилюючи одна одну. Місія «Голос надії» надала безоплатне приміщення, доступ до технічних засобів і, що важливо, духовну, моральну й навіть частково фінансову допомогу у виданні часопису. Такий довгий та плідний період життя журналу був можливий саме завдяки такій співпраці. У нас склалися гарні стосунки з обласним об'єднанням церков ХВЄ у особі Степана Веремчука, а пізніше — Михайла Близнюка. Працівники офісу місії та обласної канцелярії брали активну участь у формуванні тем та матеріалів журналу.

Отже, наприкінці 1996 року в Луцьку вийшов перший (і єдиний того року) номер журналу. Із того часу розпочалася нелегка, але захоплююча та благословенна праця нашого видавничого колективу над «Благовісником». Оглядаючись назад, ми дякуємо Богові за всі ідеї, обговорення, іноді суперечки на засіданнях редакції. Дякуємо за критичні зауваження та підказки від служителів та читачів. Але найбільше дякуємо Богові за сили та натхнення згори, за відкриття та осяяння під час роботи над темами часопису. Кожен із нас особисто зростає разом зі своїм улюбленим виданням.

Робота над журналом змінювала нас самих, учила та розширювала духовні обрії. Було цікаво й водночас хвилююче бачити, як ми

переживали у власному житті те, про що писали. Училися самі й прагнули допомагати вчитися іншим, витримуючи баланс між очікуваннями аудиторії та навчальним контентом. Ми намагалися порушувати гострі теми й не мовчати в часи потрясіння, через що нерідко наражалися на критику, але були щирими у своїх мотивах — шукати вирішення проблем, про які мало говорять у християнських колах.

Я дякую усім працівникам та керівництву місії «Голос надії», частиною якої стали працівники журналу. Ми були однією родиною та разом робили Божу справу, разом працювали, відпочивали, ділили успіхи та невдачі.

Дякую дружинам і чоловікам, сім'ям, які разом із нами несли тягар служіння, жертвували собою, своїм часом, а іноді й здоров'ям заради тої праці, яку ми виконували безпосередньо на робочих місцях.

Дякуємо читачам часопису, які духовно, молитовно та фінансово підтримували нас. Зустрічі з читачами в церквах, відгуки допомагали у формуванні матеріалів журналу, підтримували нас, коли з тих чи інших причин опускалися руки. Дякуємо вам, що ці десятиліття ви були з нами!

Але найбільша подяка, звичайно ж, Богові, Який був організатором, лідером та натхненником служіння протягом усіх 33 років. Йому, ім'я Якого ми благовістили, нехай буде слава й подяка за цей довгий та благословений час.

Вважаємо, що журнал «Благовісник» за ці роки виправдав свою назву й з честю виконав поставлені завдання та служіння на певному етапі Української Церкви ХВЄ. Тепер — нові обрії та можливості для нових методів, нових працівників у нових та складних умовах служіння людям. Залишається незмінним лише головне завдання — благовістити. Віримо — Той, Хто давав сили нам у нашому служінні, допоможе і новим поколінням благовісників доносити Євангелію до людей, духовно та емоційно підтримувати їх на непростих життєвих дорогах.

«А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки» (Еф.3:20-21).

Із любов'ю та повагою Юрій ВАВРИНЮК і колектив редакції журналу «Благовісник»

Журнал
“Благовісник”

РЕГІОНАЛЬНІ КОНФЕРЕНЦІЇ

17 січня відбулася конференція служителів Горохівського регіону. Упродовж зустрічі проаналізовано стан місцевих церков та затверджено план роботи на 2026 рік. Служіння старшого пресвітера регіону продовжує **Рощина Віталій Сергійович**. Його заступником обрали Пруса Олександра Євгенійовича.

До обласної ради делегували Пруса Олександра Євгенійовича, Смалья Василя Степановича та Рузак Сергія Васильовича.

10 січня в церкві християн віри євангельської с. Чорниж відбулася конференція служителів церков ХВЄ Маневецького регіону.

Під час зустрічі було обрано відповідальних за служіння в регіоні, обговорено нинішній стан церков регіону, а також заплановано працю на 2026 рік. Новим старшим служителем регіону став **Сокол Олександр Володимирович**, його заступником обрали Ковердюка Віктора Яковича.

Членами обласної ради стали брати Ковердюк Віктор Якович, Клець Володимир Миколайович, Мельник Дмитро Трохимович, Дулько Василь Олексійович, Величко Олександр Олександрович.

24 січня відбулася конференція служителів Камінь-Каширського регіону, під час якої було здійснено аналіз життя місцевих церков, а також заплановано працю в регіоні на 2026 рік.

Старшим служителем Камінь-Каширщини залишився **Карпович Петро Денисович**. Його заступниками стали Оліферчук Станіслав Іванович і Мацик Анатолій Іванович.

До обласної ради було обрано пресвітерів Мазурика Петра Степановича, Мороза Олександра Степановича, Городюка Якова Володимировича, Козачка Віталія Миколайовича, Оліферчука Станіслава Івановича, Мацика Анатолія Івановича.

ІНТЕРВ'Ю

ПОТРЕБА ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ
НЕ МАЄ НАЦІОНАЛЬНОСТІ

— Розкажіть про ваше служіння в Криму та як на нього вплинули події 2014 року.

Петро: — У Севастополі ми служили як класичні місіонери — роздавали газети, співали на вулиці під гітару, організовували різні події в церкві... Наприклад, був період, що на дитячі заходи люди приходили в три потоки по 100 учасників. Тоді церква складалася фактично з місіонерів, налічувала десяток людей. У якийсь момент Бог так повів, що ми сфокусувалися на стосунках у церкві, особистому свідченні, домашніх групах... І це мало хороший ефект. Мені подобалася атмосфера міжцерковних стосунків у Криму — усі один одного знали, відвідували один одного. Це був найкращий досвід єдності. У нас сформувався свіжий погляд на церкву. Ми намагалися уникати формальностей, бути більш відкритими, переосмислювали звичні для нашого кола речі. Той період дуже багато для мене значить і тепер. Це визначило певний напрямок для нас, дало імпульс. Більшість місіонерів, які роз'їхалися після окупації — досі в служінні. Ми ще два роки перебували в окупованому Криму, служили приблизно так, як і раніше, роблячи акцент на особистому свідченні.

Яна: — Але після 2014 року стало важко знайти приміщення для церкви — нам просто відмовили в оренді. Важко було запрошувати людей на зібрання. Тобто вся церковна діяльність дуже ускладнилася.

Петро: — Ми стали думати про переїзд ще до 2014 року. Тоді директор «Голосу надії» Микола Синюк зустрівся зі служителем зі Швеції Раулі Лехтоненом, і вони обговорювали потребу місіонерів на Балканах. Потім було організовано кілька ознайомчих поїздок в Сербію та Боснію. І 2016 року нас та ще дві сім'ї з Криму благословили на переїзд до Боснії. Окупація Криму певною мірою підштовхнула до цього. Але ми обирали нове місце служіння, орієнтуючись на покликання. Це було непросто, було багато сумнівів, перешкод. Власне через проблеми з оформленням документів ми зрештою зупинилися у Хорватії. Хоча причетні й до служіння в Боснії.

— У Криму ви працювали серед українців, росіян, татар, на Балканах — серед сербів, хорватів, боснійців. Як це — служити в такому мультикультурному середовищі?

Петро: — Щодо мене, то Балкани дуже схожі на Крим. Тут немає великих церков. Окрім ромських громад у Сербії, що налічують до 500 осіб. Але це виняток — там було пробудження. У Хорватії найбільша церква — 100 членів. Тут сильне релігійне середовище, тому люди навертаються дуже важко. Наприклад, Боснія — це три культури, три народи, три релігії. Якщо ти не хорват, не боснієць, не серб за походженням, твої права будуть значно обмежені — навіть якщо отримаєш громадянство. Але й отримати громадянство — майже неможливо. У Криму були етнічні татари, українці, росіяни. Хоч вони громадяни України, та відчутне між ними національно-релігійне поділення. І досягати сердець було дуже складно. Кожна людина, що прийшла до церкви —

це справжнє Боже чудо.

Яна: — Ми зрозуміли інтуїтивно і спостерегли на практиці, що переважно маємо справу з людьми, які опинилися на маргінесі, яких доля викинула з їхньої стабільності. Тому вони мають потребу в спілкуванні, прийнятті, розумінні. Нерідко церква стає останньою надією для них, середовищем змін, відновлення, росту й життя з Богом. Або ж інший бік — якщо колишнє середовище більше не відповідає нинішнім потребам людини, вона відчуває духовний голод. У Хорватії є прислів'я, яке стало для нас відкриттям: нужда міняє закон (nuda zakon mijenja). Тобто усвідомлена потреба може стати тією силою, яка здатна спонукати змінити мій закон, общину, спосіб, яким я шукаю Бога. Це ми відчули ще в Криму і тепер ці самі двері відкрили для себе в Хорватії. Потреба людської душі не має національності, вона спільна для всіх.

Петро: — Тут суспільство дуже консервативне. Якщо тебе викинуто за борт сім'ї, церкви, колективу — ти залишаєшся сам. Тебе дуже сильно стигматизують. Тобі немає куди йти. Ми побачили тут цілий пласт людей, які самі по собі, нікому не потрібні. Читає статистику, що країна займала одне з перших місць за кількістю самогубств у Європі. І ця ситуація — так звані «відкриті двері» для Євангелії в житті людини.

Яна: — У Хорватії католицизм — щось на зразок «державної релігії». Хрещення дітей, вінчання, одруження, поховання — усі значимі віхи життя проходять через церкву. І коли ти не в церкві, тобі дуже складно. Була в мене сусідка — молода жінка з дитиною, яка жила майже навпроти церкви. Ми познайомилися на дитячому майданчику, і я відразу відчула бажання поговорити з нею про Бога. Правда, вона ніяк на це не реагувала, мовчала, дивилася убік. Було видно, що її щось мучить. Я часто їй свідчила, пропонувала читати Біблію, але на запрошення до церкви жінка не відповідала. Так ми спілкувалися близько двох років. Одного разу вона мене зупинила просто посеред вулиці: «Мені потрібно поговорити». А я за хлібом вийшла в капцях. Кажу: «Я одягнуся — і сходимо на каву». — «Ні, мені потрібно вже!» Люди-

на мала необхідність сповідатися, зняти тягар з душі. Але навіть це ніяким чином не вплинуло на її стосунки з Богом чи бажання прийти до церкви. У цьому місті в нас була знайома католичка, вчителька, яка мріяла відкрити групу з вивчення Біблії. Ми її підбадьорили в цьому бажанні. І зрештою священник дозволив їй це зробити. Я запропонувала нашій сусідці сходити на цю групу. Вона стала відвідувати біблійні зустрічі — і знайшла для себе підтримку. Її життя стало змінюватися, відновлюватися. Згодом вона запросила мене на каву й розповіла про своє життя. Її батьки померли, коли ще була малою. Вона лишилася під опікою бабусі, яка глибоко вірила в Бога й щодня ходила до церкви. «Я мала з Богом такі стосунки, які мала моя бабуся. Бог був для мене важливим», — каже. Але в юності вона віддалилася від Бога, потім невдало вийшла заміж, розлучилася. А в католиків — це кінець: для розлучених немає ні сповіді, ні причастя, ні іншої участі в житті церкви. У протестантів спасаються вірою. А там без участі в таїнствах у кращому разі потрапиш у чистилище. І це стало для неї важкою дилемою. Вона каже: «Коли ти стала мене кликати в церкву, до Бога, я відчула, що дуже цього хочу! Але в католицьку — не вийде через обмеження. А піду в протестантську — зраджу бабусю...» Сьогодні вона каже, що Бог її торкнувся, і вона відчуває, що Він близько. Думаю, це певний етап у її вірі. Сповідуюся, вона йтиме за Богом далі.

Петро: — Коли ми благовістимо на вулиці, спілкуємося з людьми, вони реагують здебільшого привітно. Підходять, беруть літературу, разом із нами співають. Хвалять нас, можуть кавою пригостити. Якщо це релігійні люди, то ми не кажемо: «Вам потрібно прийняти Христа», а нагадуємо: «Вам потрібно глибше пізнати Бога й присвятити Йому своє життя». Це для того, щоб вони зростали в межах власної церкви. Тут ще один виклик — ми не маємо куди запросити тих, хто в пошуку, хіба що до себе додому. Бо церкви Хорватії — це часто маленькі проблемні спільноти. І щоб людина приєдналася до якоїсь із них, вона спершу має реально пізнати Бога.

Яна: — У людей тут дуже ба-

гато дивних упереджень і стереотипів щодо протестантів. Було, що в нас запитували, чи святкуємо ми християнські свята, чи практикуємо моногамію в шлюбі. У такому мультикультурному середовищі нам допомогли три речі. По-перше, усвідомлення, хоча й сумне, що ми ніколи не станемо тут своїми. Там, де люди дуже тримаються за свою традицію й роблять багато всього, щоб до неї належати, чужий не буде прийнятий. Тобто ми ніколи не станемо хорватами. Це не добре і не погано, це просто факт. По-друге, повага до чужої релігії й культури. У кожного народу був свій шлях, свої реалії. Тому варто виявляти пошану й зацікавленість, а не знецінювати й не виявляти зверхність, мовляв: «Зараз ми розкажемо вам, як правильно!» По-третє, розуміння того, що тільки представник певної культури має право критикувати цю культуру. Ти можеш лише послухати їхню критику та обережно погодитися: «Можливо, ви маєте рацію...» Але краще взагалі мовчати.

— Розкажіть про служіння в Хорватії українським біженцям від повномасштабної війни.

Петро: — У нашій церкві ми приймали декілька сімей. Були люди, які зупинилися на деякий час. Пам'ятаю одну жінку з-під Києва, вона була в дуже важкому психологічному стані, не могла спати. Їй довелося побачити смерть сусідів, прориватися з оточення, казала, що її підтримував 90 псалом. Єдине, що ми могли — помолитися за неї, поплакати разом. Загалом Хорватія прийняла близько 25000 біженців, певна кількість вже повернулися в Україну. Ми проводили мовні курси для біженців. Розподіляли гуманітарну допомогу. Проводили табори для українських дітей спільно з іншими місцевими місіонерами. Невелике Хорватське об'єднання церков передавало в Україну символічну пожертву на знак солідарності. Але якогось масштабного служіння українцям тут немає. Тут немає жодної української церкви.

— Чи може післявоєнний досвід Балкан бути чимось корисним для України?

Петро: — Якщо говорити про християн, зокрема протестантів,

вони роблять певні об'єднавчі спроби, проводять спільні молитви, на які приїжджають і серби, і хорвати, і боснійці, і чорногорці, і албанці... Але з того, що ми бачимо — люди не зіцлені й не примирені. Для примирення потрібно, щоб хтось попросив пробачення, зробив перший крок. А коли цього не сталося, то це можна назвати як заведено: «нас розвели по кутках», «нам треба якось разом жити»... На політичному рівні теж роблять якісь зустрічі, але виглядає, що це більше використовується для маніпуляції, радикалізації та інших нездорових тенденцій. Ось досить показовий приклад із нашого досвіду. Коли почалася повномасштабна війна, ми завжди в церкві молилися за перемогу України і справедливий мир. Один брат із місцевих до мене підходить і каже: «Знаєш, вам треба простити їм!» Думаю, напевно ця людина щось пройшла, має досвід прощення. А згодом вийшла одна християнська книга, її поширювали в церквах. Вона розповідає про служіння сім'ї сербських пасторів під час війни. І там очевидця подій каже: «Найскладніші дні, звісно, були тоді, коли бомбили Белград». І цей служитель, який наставляв нас щодо прощення, просто вибухнув: «Найскладніші дні? Белград бомбили лише тиждень, вона тиждень просто з дому не виходила! А я три роки прослужив у війську й надивився всього! А як ви бомбили Вуковар, вам не було погано?» І продовжує: «Я не хочу нікого з них запрошувати в церкву. Я не хочу їх бачити!» Тому — це ілюзія, що тут всі помирилися, що вони можуть нас чогось навчити. Минуло вже 30 років із часу бойових дій у Хорватії, а в нас війна ще в розпалі. Звісно, ми можемо осмислювати їхній досвід. Але різниця в тому, якщо говорити про Боснію — це три людини в одній кімнаті, які побилися. Їх розвели по кутках, але вони мусять перебувати в цій кімнаті. А в нас — хворий сусід, нам треба побудувати бетонну стіну!

Яна: — У церквах потрібно чітко пояснювати, що прощення, примирення й відновлення стосунків — це зовсім різні речі. Бо багато хто цього не розуміє, і агресор легко зловживає поняттям прощення.

— Що для вас є найціннішими здобутками служіння в Криму й на Балканах?

Яна: — Головний здобуток — це досвід стосунків. Також, думаю, здобуток — те, що ми знайшли тих, хто шукає. Тобто аудиторію з людей, які мають духовну потребу. Це наші люди, ми відчуваємо любов до них і радіємо, що знайшли їх. Хоча часто це не ті, кого більшість була б дуже рада бачити в церкві.

Петро: — Ти просто дзвониш до людини, запрошуєш її на каву, і іноді саме так Бог приходиться у її життя. Це наша стежка, наш досвід. Я довго не міг змиритися, коли нам казали: «Якщо ви очікуєте тут побачити такі ж результати, як у Україні, то розчаруетесь». Тепер думаю, що частково це правда. На все треба час. Коли наші шаблони та очікування розбилися, я зрозумів: якщо хочеш побачити плід, цьому треба присвятити життя. Ця думка принесла мені великий мир в серце й впевненість, що ми в правильному місці.

Розмовляв
Дмитро ДОВБУШ

СВІДЧЕННЯ

ОБІЙМАЮЧИ СЕРЦЕМ

Хочу поділитися особистим свідченням Божої праці в с.Хухра. Коли я приїхала, ще не мала чіткого уявлення, яким чином тут буде розвиватись служіння. Тільки мала ціль — здобувати людські душі для Христа. Маленькими кроками я робила те, що Бог вкладав у моє серце. Із Божою допомогою та прекрасною командою втілювала ті ідеї, які приходили на думку. Тут розпочався мій особливий шлях служіння дітям та підліткам. Довгі та глибокі розмови з дівчатами, час, проведений за чаєм, теплі обійми, яких було так багато. Наші двері були відкритими для них — і не лише двері будинку, а й двері серця. Мені хотілося зловити кожну мить проведеної з ними, насолодитися спілкуванням, дати їм корисні поради, сказати ті слова, які змінюватимуть їхнє життя. Ми запрошували дівчат у гості з ночівлею, вони дуже любили цей проведений разом час. Пригадую, одного разу перед сном після спільної молитви я підійшла й обійняла кожну з них, побажала гарних снів. Для них це було приємно та водночас незвично. У такі моменти відчуваєш, начебто ти обіймаєш їх серцем.

Я докладала зусиль, щоб діти та підлітки Хухри більше дізналися про Бога, щоб Він став їхнім Другом. Щоб вони завжди пам'ятали, що є Той, до Кого можна прийти з будь-якими переживаннями. Який підтримає та допоможе. Особливе місце в моєму серці зайняли ті діти, які стали відвідувати наші зустрічі. Я бачила, як Бог змінював їх, як посиане Слово проростало. Діти, які так щиро вміють обіймати та яким вдалося забрати частинку мого

серця. Служачи їм, я зрозуміла: коли віддаєш їм своє серце, твоя душа наповнюється небесним щастям, коли віддаєш їм свою любов — наповнюєш свою душу.

Я по-особливому раділа, коли на свято Водохреща прийшли більше 10 дітей та підлітків. Пам'ятаю, як вони вперше переступили поріг дому молитви, як вони боялися й просили мене: «Світлано, сядь біля нас». А тепер — приходять у церкву як до рідного дому. У такі моменти наповнює радість і подяка Богу, що праця, яку я виконувала, була не даремною. Це особлива радість — бачити плоди своєї праці. Я ніби пережила вірш із Біблії: «Отож, брати любі мої, будьте

міцні, непохитні, збагачайтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнота у Господі!» (1Кор. 15:58). Це правда — наша праця не марна в Господі, і вона вартує усіх зусиль!

Праця продовжується, і Бог продовжує посилати тих, кого я можу обійняти серцем. «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішити й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих» (2Кор. 1:3,4).

Світлана КАРАЗІЯ,
Сумська область

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

БОГ СТУКАЄ ДО ЛЮДСЬКИХ СЕРДЕЦЬ

Проводили в області мобільну клініку. У Варві через неї пройшло 300 пацієнтів за 2 дні. Були люди, які казали: «Ми в Бога не віримо». Але побачивши наші стосунки й відчувши людяне ставлення, говорили: «Справді, Бог є, бо у світі таке мало де зустрінеш». Також були в Журавці. Раніше в цьому селі нам не раз били апаратуру, закидали яйцями. Цього разу прийшло багато людей — повна зала.

У нас пройшла велика буря, яка принесла багато руйнувань. Люди зверталися до церкви, адже знають, що вона готова допомогти. Ми допомагали перекидати дахи будинків.

Стараємося піклуватися про самотніх, сиріт, вдів. Нещодавно прийшла думка відвідати одну людину. Зібрали для неї продуктовий пакунок. А коли приїхали, виявилось, що саме в цей день у неї ювілей — 50 років. Вона раділа, як дитина, дякувала Господу, що Він її не лишає.

Часто, коли їдемо з районного центру додому, підвозимо людей. Одного разу підібрали чоловіка, а він каже: «Ви, напевно, мене не впізнаєте, але два роки тому ви вже мене підвозили й говорили про Ісуса Христа. Мене ті слова так зачепили, що досі не дають спокою». Бог стукає до людських сердець через слова й добрі діла.

Степан ХОМИЧ,
Чернігівська область

РОЗДУМИ

БУТИ СІЛЬСЬКИМ ПАСТОРОМ - ЦЕ...

Пасторам, які служать в селах та в невеликих громадах присвячується

Тепер, у реаліях війни в Україні, у сільській місцевості по-новому відчули важливість церкви: не просто як естетичної архітектурної пам'ятки чи практичної будівлі, а як місця, де Бог робить неможливе та являє Свою славу.

Керівником таких, часто вкрай нечисленних громад є пастор — людина, без якої важко уявити церкву такою, яка вона є насправді. Але як це — бути пастором у селі, на які виклики й проблеми потрапляють ці люди сьогодні?

Бути сільським пастором — це жити служінням Богові, людям і церкві та не боятися проблем, які в ній виникають. І що важливо — не чекати винагороди на землі, а знати, що вона чекатиме на Небі від самого Господа.

Бути сільським пастором — це цінувати абсолютно кожного члена церкви й розуміти: ресурс для служін-

ня обмежений. Це бути людиною, яка готує проповіді не тоді, коли на них буде місце в загальній програмі, а щонеділі. Це вміти знайти правильні слова в правильний час та правильному місці.

Бути сільським пастором — це часто бути людиною без відповідної освіти, проте на основі Святого Писання та власного (іноді скромного) красномовства під впливом Божої Сили робити церкву місцем пошуку Його Слави.

Бути пастором — це бути багатофункціональним: вести порядок біля церкви, прийняти у свій дім нужденних, завезти після служіння до домівок літніх людей, пожертвувати на Божі справи останні кошти, самостійно провести похоронне богослужіння та зібрати на власному транспорті продукти для війська.

Бути сільським пастором — це бути відповідальним і транслювати своїм життям біблійні цінності. Це виконувати те, про що ти вчиш у своїх

же проповідях. Це бути готовим до питань від людей, які часто спрямовані не на те, аби справді щось дізнатися, а навпаки — аби спробувати знайти якусь «зачіпку» проти Біблії.

Бути сільським пастором — це організувати церкву в невеличкий, але потужний механізм, де кожен відчуватиме себе на своєму місці. Проте Біблія каже: «Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство» (Лк. 12:32).

Бути сільським пастором — це згадувати десятки імен у своїх молитвах. Це не робота, а покликання. Це про любов — до ближніх, нужденних, немічних... І — до Бога.

Бути сільським пастором — це бути на служіннях навіть тоді, коли снігові замети чи зливи ускладнюють дорогу або ж коли ти єдиний, хто зміг на них прийти. Це бути в церкві навіть тоді, коли в особистому житті йде духовна боротьба, налягають проблеми та навіть тоді, коли фізичний стан так і

хоче сказати: «Сьогодні краще було б лишитися вдома!»

Бути сільським пастором — це по-особливому й з великою любов'ю чекати, коли твоє служіння провідає молодь, сусідні церкви чи туди прийде хтось, хто спраглий слів підтримки й молитви.

Бути сільським пастором — це часто бути керівником своєї громади не до часу, коли ослабнуть сили та здоров'я, а до кінця, бо немає заміни.

Цінуймо цих людей, згадуймо їх у своїх молитвах та благословляймо! Пам'ятаймо рідні церкви та пасторів, які роблять колосальну роботу, виконуючи великий Божий Задум.

«Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру» (Євр. 13:7).

Тернопільське обласне
об'єднання УЦХВС

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНИ

ЩОДЕННИК ВИЖИВАННЯ

ОДИН ДЕНЬ У КИЄВІ

Продовження,
початок на стор. 1

25 січня, у «Церкві Христа Спасителя», що в м.Луцьк, відбулось рукопокладення на пресвітерське служіння **КРАВЧУКА Юрія Івановича**. Під час святкового зібрання давали настанову новому пресвітеру та завершували священнодію почесний єпископ обласного об'єднання Близнюк Михайло Іванович; старший пресвітер ВОО УЦХВЄ Рибак Петро Андрійович; служителі Мельник Петро Трохимович, Кайдик Святослав Віталійович, Скоць Ігор Зіновійович, Москвич Анатолій Ульянович.

14 грудня в церкві християн віри євангельської села **Орищі** рукопокладено на служіння диякона **Голіброду Олександра Анатолійовича**. Рукопокладення звершували перший заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЄ Паламарчук В. І., пастор церкви м. Володимира Лаць П. І., а також пастор церкви с. Орищі Лагода М. С.

14 грудня церква с. Брониця поповнилася двома рукопокладеними пресвітерами – **Лашуком Віталієм Васильовичем і Коніщуком Юрієм Степановичем**.

Священнодію звершували старший пресвітер ВО УЦХВЄ єпископ Близнюк М. І., заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЄ по Камінь-Каширському регіоні Карпович П. Д., пастор церкви с. Піщане Оліферчук С. І., а також пастори церкви с. Воєгоща Мацик А. І. та Козачок В. М.

14 грудня в церкві с. **Рованці** з молитвою та покладанням рук церква благословила на служіння нових дияконів – **Мороза Володимира Петровича, Близнюка Андрія Володимировича, Савчука Віталія Адамовича, Янюка Юрія Петровича, Мар'юка Юрія Васильовича, Федорчука Петра Васильовича, Мар'юка Олександра Сергійовича**.

Священнодію звершували перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Яцюк В. О., заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЄ по Луцькому регіоні Рибак П. А., а також пастор місцевої церкви Янюк П. Д.

28 грудня пресвітер Церкви «Філадельфія» с. **Хорохорин Трач Володимир Павлович** передав своє пасторське служіння. Новим пресвітером церкви було обрано **Паламарчука Віктора Івановича**.

Помитися ніде. Я мав план. Нібито розумний. Піти в торговий центр, зайти в спортзал і там помитися. План розвалився швидко: душ закритий. Кажуть, у всьому Києві вода пропала. А я вже прийшов, ніяково просто розвернутися й піти додому. Тож трохи побігав на доріжці — щоб хоча б мати вигляд людини, яка справді прийшла тренуватися. Повернувся додому в ще гіршому стані. Смішно й сумно одночасно: ти робиш «правильно», а в результаті стає тільки гірше.

Холодильник протягом останнього місяця працював із перебоями. Три години в роботі, а вісім — немає електрики. Він уже нічого не «зберігав», тільки робив вигляд. А тепер — просто смердить. Дружина жартує: у такому холоді все одно нічого не зіпсується. І вона має рацію. У нас є балкон. Було мінус сімнадцять — безкоштовний морозильник. Вініс туди все, що міг. На балконі продукти трішки пахнуть зимою.

Усе можна терпіти, якби не Марчик. Йому виповнилося шість. І він захворів. У таку погоду діти хворіють часто. Але хочеться робити вигляд, що все під контролем. Тільки нічого не контролюєш. А просто носиш чай, ковдри й слова «зараз буде краще», у які сам не дуже віриш.

Біля нас торговий центр. У ньому є сімейний ресторан. Ми дочекались дванадцятої й пішли туди всі разом — бо там тепло й світло. Заходиш у торговий центр — і ніби потрапляєш в інший світ. Ніби війни немає. Люди біжать. Люди метушаться. Купують. П'ють каву. Сваряться через знижки. І ти теж там. Тільки ти — трохи не такий. Бо ти пахнеш квартирою без води й без тепла. І на плечах у тебе рюкзак, у якому найголовніше — не гаманець, а ноутбук, пляшка води, два протеїнові батончики... Речі, які дають ілюзію, що ти «підготовлений».

У цьому ресторані мене знають. Ми давно стали там своїми. У наших київських шпаківнях усе зав'язано на електриці. Коли немає електрики — немає нічого. Ні світла, ні тепла, ні води. Ніби хтось вимкнув не лампочку, а саму можливість жити нормально.

Офіціантка усміхається й каже: — Вам як завжди?

— Так. Лате і склянку води.

Вона знає, що я тут надовго. Перші дві години я п'ю те лате повільно, ніби воно може зігріти не тільки руки. Потім замовлю щось дитині, бо вона не винна в наших графіках відключень.

Цього разу план був хитрий. У нас є маленький EcoFlow — він тягне роутер удома. Але він розрядився до нуля. Ми взяли його з собою. Знайшли столик біля розетки. Втикнули зарядку. І сиділи так, як люди сидять на вокзалі: не тому, що їм тут добре, а тому, що їм більше нікуди.

Ми просиділи до дев'ятої вечора.

Час ішов повільно. Я читав книжку «Ловець повітряних зміїв» Халеда Госсейні. Дивна річ: читаєш про чуже горе, а воно раптом стає дзеркалом. Ніби світ давно зламав-

ся, і просто в кожного свій уламок.

Я встиг надіслати кілька скарг у комунальні інстанції. Писав сухо, без емоцій. Бо емоції там не працюють. Я просив хоча б світла. Бо як є світло — можна ввімкнути обігрівач. А як нема — тоді ти сидиш і слухаєш власний холод.

Телефон дзвонив кілька разів. Я не брав. Не хотілося говорити. Люди дзвонять, бо в них проблеми. А я свої не можу розв'язати — то навіть мені чужі. Але потім усе ж узяв трубку. Питання було очевидне: треба було пояснити зміни в наказі про бронювання священнослужителів. Пояснив. Відповів. Зробив те, що мав зробити.

Наприкінці мене запитали:

— А ви як там? Все добре?

Я автоматично сказав:

— Так, усе гаразд.

— Ну тоді з Богом.

І розмова закінчилася.

Мені це завжди нагадує американське «How are you?», на яке не прийнято відповідати правду. Ти маєш сказати «I'm fine». Механічно. Ніби правда — це щось непристойне, що не можна приносити в чужу розмову.

Я подумав і про інше. Про фразу «Нехай Бог благословить». Вона хороша. Але інколи звучить так, ніби ти перекладаєш відповідальність за вдячність на Бога. Ніби кажеш: «Нехай Бог тобі віддячить». І з цього часу саме Бог має думати, як тобі віддячити. Може, це й нормально. Хтозна.

Потім я згадав про штани. Вихователька в садочку казала, що Марчику потрібні нові зимові штани. Коли вони виходять гратися на сніг, старі промокають. Я відкрив інтернет, порівняв ціни. Дешевше, ніж за 1200 гривень, знайшов у Decathlon. Це далеко, але пряма гілка метро. Я поїхав.

Метро було тепле. Люди в метро були звичайні. У когось пакети. У когось кава. У когось погляд, який ні на кого не дивиться. Я купив штани. Успішна покупка — маленька перемога, яка виглядає смішно, коли згадуєш, що від війни вона не рятує. Але дитині буде сухіше. І цього вже достатньо.

Повернувшись назад — ніби за графіком мали давати світло. Але світла не було. Я написав у будинковий чат: «Є у нас світло?» Відповіли коротко: «Немає».

І тут приходить найгірше відчут-

тя, коли тобі нікуди повертатися. Дім без світла й тепла — це не дім. Це просто кімната з холодними стінами. Повернення додому стає схожим на вихід надвір.

Ми подивилися ціни на готелі. Вони зросли. Це навіть зрозуміло: генератори, вода, опалення. Ніхто не приїде туди, де немає базового комфорту. Але коли ти дивишся на ціну, ти раптом розумієш, що твій вибір — не вибір. Це просто математична задача без правильного рішення.

Ми повернулися додому.

Квартира зустріла нас справжнім холодом. Не «прохолодою», а холодом, який ріже. Воду в батареях спустили вже давно. У нас є два EcoFlow: один маленький — для роутера, другий трохи більший — для телефону й ноутбука. Іноді ми підключаємо до нього кавомашину — як маленьке свято, як доказ, що життя це вміє бути нормальним хоча б на дві чашки. Але цього разу розрядився і він.

Я подумав: може, заряджу вниз, у вахтерки. Там інша лінія, інколи в них чомусь є світло. Спустився. Попросив. Вона відмовила. Принципово. Сказала, що в неї й так усе зайнято, і розеток немає. Я не сперечався. Люди теж втомлені. Кожен тримає свій маленький «порядок», бо якщо його віддати — тоді нічого не залишиться.

Треба було годувати дитину. Ми повечеряли пластівцями з молоком. Я подумав: слава Богу за тих, хто придумав пластівці. У мирному житті це дрібниця. У воєнному — це порятунк.

Ми лягли спати рано. Не тому, що хотілося спати. А тому, що так менше думаєш.

Марчик спав у двох штанах і двох кофтах. Під двома ковдрами. І все одно було холодно. Тож ми спали в шапках. Дорослі люди. У своїй квартирі. У столиці. У кінці четвертого року війни.

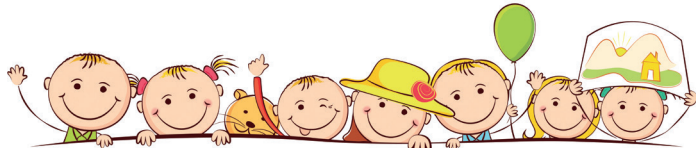
Так минув ще один день.

Лягаєш, слухаєш тишу і думаєш тільки одне: хай завтра буде краще. Хай просто буде світло. Хай буде тепло. Хай дитина прокинеться без кашлю. Хай ми знову відчujemo, що дім — це дім, а не пункт тимчасового виживання.

Ще один прожитий день російсько-української війни.

Ярослав КОТИЛКО, м.Київ

Димяча сторінка

СИЛА ЗВИЧКИ

Якось старий учитель пішов зі своїм учнем на прогулянку до лісу.

Раптом він зупинився, зацікавившись чотирма рослинами. Перша з них тільки-но стала прорізатися крізь землю, друга вже мала розвинену кореневу систему й пустила красиві листочки, третя була сформована в малий кущ, а четверта вже була зрілим деревом.

Учитель звернувся до свого молодого учня:

— Вирви першу рослинуку.

Хлопчина без усякого зу-

силля пальцями витягнув її.

— А тепер вирви другу.

Учень послухав, але це вже далось йому дещо важче.

— А тепер третю.

Хлопець напружив усі свої сили — і лише тоді зумів витягнути з землі кущ.

— Ну, а тепер, — спитав учитель, — чи впорався ти з четвертою рослиною?

Коли хлопець міцно схопив обома руками стовбур дерева і спробував вирвати його з землі, то лише ледь затріпотіли листочки.

— Ось так, сину, буває

і з нашими поганими звичками. Коли вони ще молоді, не вкорінені, ми з Божою допомогою дуже легко можемо їх позбутися, але коли

вони вже запущені, глибоко вкорінені, то їх уже важко позбутися, незважаючи на наші щирі молитви й старання.

21 ДЕНЬ ДО ЗМІН

«Чому 21 день? До яких змін?» — запитаєте ви.

У житті кожного з нас є звички, із якими ми боремося. І їх подолати нам дуже важко. Тож я хочу розповісти, як впроваджувати зміни у своєму житті.

ВИПРОБУЙ СЕБЕ

Я час від часу собі роблю такі челленджі. Наприклад, місяць без інстаграма. Хто-небудь із вас витримає хоча б день? Ну або місяць без хліба чи солодкого. Я якось собі зробив одного разу такий челлендж: місяць пив чай і каву без цукру. Минув місяць — і мені це сподобалося. І ось уже декілька років я п'ю чай і каву без цукру.

Чому саме місяць? Тому що за цей час (а вчені кажуть, що за 21 день) якраз і формується звичка. Якщо ти протягом 21 дня контролюєш за чимось, дисциплінуєш себе, щоб щось змінити в своєму житті, то це може стати твоєю звичкою.

А чи можеш ти кинути собі якийсь виклик?

ПОТРІБЕН ЧАС

Утім, це не означає, що все в нашому житті відбувається з першого разу.

Ми б, звичайно, дуже хотіли, щоб так раз — і все сталося. Після однієї молитви все змінилося, після однієї якоїсь справи все змінилося.

Сходив раз у спортзал — і ти одразу накачаний. Раз сходив у перукарню — і в тебе на цілий рік зачіска шикарна. Але не буває такого.

У школах колись часто говорили, що «повторення — мати навчання». Не знаю, як зараз кажуть, проте якщо ти хочеш щось вивчити, маєш його багато-багато разів повторювати. Щоб вивчити вірш чи іноземні слова, то треба багато разів повторити їх.

Так само із м'язами. Якщо хочеш їх накачати, то треба багато-багато-багато разів робити ті ж вправи, і тоді з часом це приносить результат.

ШВИДКОЇ ПІЛЮЛІ НЕМАЄ

Одного разу до лікаря пройшов один хлопчина, у якого дуже болів шлунок. І болів він довго. Однак пройшов обстеження, і лікар написав йому цілий аркуш рекомендацій: що можна їсти, що не можна їсти, коли спати лягати, коли вставати, що там можна піднімати, що можна робити, а що не можна...

І цей хлопчина каже:

— Лікарю, мені це так не подобається, а можете просто дати мені якусь таблеточку, щоб мені зразу стало добре.

— Такої таблетки немає, — відповів лікар, — тому що тут треба змінити спосіб життя».

Нам так хочеться, щоб просто щось відбулося, щоб сталося якесь чудо — хтось помолвився або щось зробив — і все зразу помінялося. Але, на жаль чи, можливо, на щастя, відбувається навпаки.

Для того, щоб щось змінилось у твоєму житті, треба змінювати спосіб життя, треба змінювати звички й робити так, як тобі рекомендує той, хто має знання та досвід у тому.

ЩО ТАКЕ ЗВИЧКА?

Звичка — це дія, доведена до автоматизму, коли ти щось робиш, не задумуючись.

Наприклад, ви заходите у свою кімнату й вмикаєте світло.

Уявіть собі, що у вас вимикачі були розміщені вище. І тут вам тато з мамою вирішили зробити ремонт у кімнаті й перенесли вимикач із верхньої позиції в нижню. І вам сказали, що вимикач буде тепер низу. Але куди ваша рука потягнеться? Угору. Чому? Бо ви так звикли.

Тобто звичка — це дія, доведена до автоматизму.

Наприклад, зранку ми встаємо і йдемо чистити зуби, застеляємо ліжко. І

ми навіть не думаємо, що це треба зробити і як це робити.

ПОГАНІ Й ХОРОШІ ЗВИЧКИ

Утім, звички є різні. Одні з них добрі, а інші — погані. Є звички корисні, а є й шкідливі.

Дивіться, що каже Біблія в Посланні до ефесян: «І вас, що мертві були через ваші провини і гріхи, в яких ви колись проживали, за звичаєм віку цього (за звичками, які є в цьому світі — автор), за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних».

Отже, Біблія каже нам, що дуже часто звички, які є в цьому світі, — глобальні погані звички. пов'язані з дияволом. Тобто, якщо в людини є звичка курити, це її зв'язує. Якщо в людини є звичка випивати — так само це робить її зв'язаною, залежною.

Така людина каже: «Я не можу кинути курити. Я не можу перестати матюкатися. Я не можу без алкоголю». Чому не може? Тому що звичка настільки ввійшла в її життя, що диявол уже став для неї контролером. І як людина вже не хотіла б цього позбутися, вона не може зробити самотужки.

А в когось є звичка втикати в телефон завжди, коли лягаєш спати. Мама сказала спати, а він бере телефон і під одіялом ще щось там переглядає. Це теж погана звичка, із якою нелегко боротися.

Наприклад, у вашому віці багато дітей думає, що це модно курити вейп, модно пити енергетики, модно вечорами гуляти, школу прогулювати, модно якесь слово погане сказати. І це помилка не лише вашого покоління. Так думали багато людей, коли були молодими. А потім, вирішивши, жалкували за вчинені помилки. Жалкували також і за те, що не набули хороших звичок.

Наприклад, звички займатися спортом, звички читати, звички допомагати батькам, звички ходити в церкву та інших. Це все добрі звички. Шкідливі звички руйнують наше життя, тоді як добрі звички допомагають нам.

Отже, ми засвоїли: є звички добрі й погані, і звичка — це коли ти робиш щось автоматично, не задумуючись. Я маю для вас кілька важливих думок про звички. Але про це в наступному номері. Дочекайся. І спробуй організувати челлендж для себе та своїх друзів, щоб подолати якусь погану звичку, замінивши її доброю. Зможеш?

Валентин ЯРОШЕНКО

Димяча сторінка

Кросворд

Знайди пропущене слово й запиши його у відповідні клітинки. Якщо не вказано іншого, то користуйся перекладом Івана Огієнка (UBIO).

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. «Роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого _____, коли не ослабнемо» (Гал. 6:9).

2. «Бо не роблю я _____, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:19).

3. «Не кажіть _____ один на одного, якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками» (Кол. 3:9).

4. «Будьмо _____ один до одного, заохочуймо до любові та добрих діл» (сучасний переклад, Євр. 10:24 CUV).

6. «А страва тверда для дорослих, що мають чуття, привчені _____ розрізняти добро й зло» (Євр. 5:14).

8. «Хто _____ в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий» (Лк. 16:10).

10. «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані _____, якби то холодний чи гарячий ти був!» (Об. 3:15).

11. «Ні про що не турбуйтеся, а в _____ нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:7).

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

5. «Цурайся нечистих та бабських байок, а вправляйся в благочесті. Бо вправа тілесна мало корисна, а благочестя _____ на все...» (1Тим. 4:6–7).

6. «Не залишаймо своїх _____, як то деякі ввели у звичку, але заохочуймо один одного» (Євр.10:25, сучасний переклад, CUV).

7. «Наш давній чоловік розп'ятий із Ним (Христом), щоб знищилось тіло _____, щоб не бути нам більше рабами гріха» (Рим. 6:6).

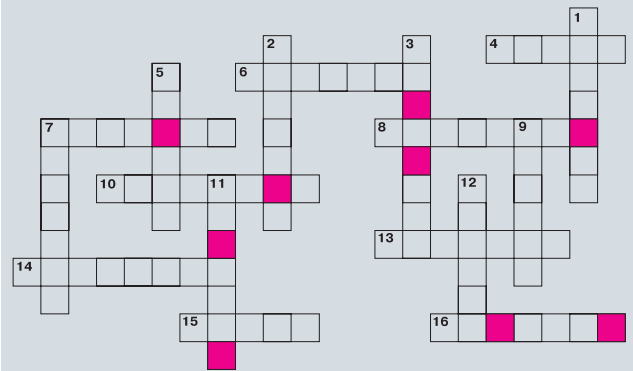
9. «І звичаєм Своїм Він (Ісус) прийшов дня суботнього до _____, і встав, щоб читати» (Лк.4:16).

12. «В день недолі озветься до тебе Господь, ім'я Бога Якового зробити _____ тебе!» (Пс.19:2).

13. «Признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і _____ один за одного, щоб вам уздоровитись» (Як.5:16).

14. «Царство Небесне здобувається _____, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт.11:12).

15. «Наостанку, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала [...] про це! (Фил.4:8).

З виділених букв склади слово, користуючись кодом. Це наше побажання для тебе!

3(3), 16 (7), 11 (3), 1(5), 16(3), 5(3), 2(6), 3(5), 11(7).

Над сторінкою працювала Ольга Міцевська

СЛУЖІННЯ ДІТЯМ

РІЗДВЯНА ІСТОРІЯ В ДІЇ

Напередодні світлого свята Різдва Христового молодь «Церкви Христа Спасителя» впродовж трьох днів служила дітям Луцької громади у рамках масштабного міського заходу «Різдвяний Ігроленд», що відбувався в Палаці урочистих подій обласного центру.

На запрошення Луцької міської ради команда «БЕТ-ЕЛ» долучилася до святкування, виконуючи велике доручення Ісуса Христа: «Ідіть і проповідуйте Євангеліє всьому світові» (Марка 16:15).

У рамках Ігроленду діяла спеціальна локація «Різдвяна історія», де молодь з любов'ю та щирістю розповідала дітям дивовижну історію народження Ісуса Христа. Через прості слова, живе спілкування та наочні образи діти дізнавалися про справжній зміст Різдва — Божу любов до людини, надію, світло і спасіння, яке прийшло у світ через Немовля у Вифлеємі.

Вистава не лише розповідала біблійну історію, а й навчала дітей жити згідно з Христовими заповідями — бути добрими, уважними до інших, допомагати тим, хто поруч:

«Бо що ви зробили одному з найменших братів Моїх — те Мені зробили» (Матвія 25:40),

Молодь закликала дітей робити добрі справи щодня,

наслідуючи приклад Самого Спасителя.

Протягом трьох днів молоді християни не просто говорили про Бога — були поруч, слухали, обіймали, раділи разом із дітьми. Віримо, що завдяки цьому Євангеліє стає живим і зрозумілим, а слова — підтверджуються справами.

непростих реалій сьогодення.

Заступниця міського голови Луцька Ірина Чебелюк подякувала всім партнерам за активну участь у заході:

«Ми щиро вдячні всім, хто долучився до створення простору радості та надії для дітей. Щасливі дитячі очі — це наш спільний пріоритет, а світло Різдва Христового сьогодні так потрібне кожному з нас».

Це чудове нагадування для кожного християнина, щоби виходити за межі стін церкви й бути світлом для світу.

Віримо, що посіяне Слово свого часу проросте в серцях дітей.

Роман МИРОНЮК

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Третій цар Ізраїлю. 2. Сестра Лазаря. 3. Місто, побудоване Ашшуром. 4. Хвороба Намана. 8. Співробітник Павла в Римі. 13. Остання буква грецького алфавіту. 15. Третя книга Мойсея. 18. Місто, побудоване Рехавамом. 19. Десята частина ефи. 21. Цар Шинеару в часи Давида. 24. Місто, у якому з батьками проживала Ревека. 25. Пророк у часи Давида.

По горизонталі:

5. Нечиста тварина серед гризунів. 6. Місто на узбережжі Лікії. 7. Острів у Середземному порі. 9. Над шкінею вдень була ... 10. Місце, де оселився Авраам, як вийшов із Уру. 11. Він відвідав Павла в Ефесі. 12. Там Уззу поразив Господь. 14. Ворожит із Пафи. 16. Старовинне місто, у якому були Авраам та Ісак. 17. На початку було... 18. Батько Аарона. 20. У ній подрібнювали зерно. 22. Застосовувалася для кріплення цегли та ущільнення човнів. 23. Суд Бога над землею. 25. Місто (Числа 32:3). 26. Батько Авраама. 27. Гора, зайнята Гедеоном перед нападом на амалікітян. 28. Начальник митників із Єрихону.

Відповіді на кросворд, розміщений у №11 (листопад), 2025 р.

По вертикалі: 1.Саул. 2.Ашіма. 3.Дімна. 4.Маон. 7.Дотаїн. 8.Суккот. 9.Гілеад. 14.Іссахар. 16.Апостол. 18.Дан. 19.Сад. 22.Смірна. 23.Пергія. 24.Степан. 28.Авель. 29.Естер. 31.Хома. 33.Гріх.

По горизонталі: 5.Таршіш. 6.Еліфаз. 10.Йоїл. 11.Мемухан. 12.Наїн. 13.Шамір. 15.Ласея. 17.Лот. 20.Сатрап. 21.Дамаск. 25. Меа. 26.Шіфра. 27.Алфей. 30.Єнох. 32.Варісус. 33.Град. 34.Амплій. 35.Єремії.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0967 0211
з поміткою: «Пожертвування»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Виходить щомісяця

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
Замовлення № 155

ПОЕЗІЯ

ГОСПОДИ, БУДЬ БЛИЗЬКО

Господи, Ти будь до мене близько,
Щоб Тебе з любов'ю споглядав.
Як зима, як лід, як дуже слизко,
Як впаду — щоб Ти мене підняв.
І як боляче ударюсь об дорогу,
І з очей покотиться сльоза —
Щоб мені подав Ти допомогу
І утішив, як мале дитя.
Пригорнув би так, як батько сина,
І погладив по голівці теж...
Чи поставив грізно на коліна,
Щоб не смів порушувати меж.
Щоб не відбігав я задалеко,
Як оте розніжене дитя.
Хоч карати сина і нелего,

Але треба — жде його життя.
Тож постав на правильну дорогу,
Виховай богобоязний дух...
Батько Ти — і добрий, і суворий,
Ти мій Пастир, Ти мій вірний Друг.
І хоч нелегка життя дорога,
І бувають зими ще й не раз,
Ти Господь, Надія й допомога,
Ти мене знайшов,
мене Ти спас.
Ти прийняв мене в Свою родину —
І душа моя співає вся:
Я тепер навк Твоя дитина,
І мене чекають небеса.

Михайло КЛЕКОЦЬ

Волинська філія Київського Біблійного інституту
запрошує на навчання по програмі «Бакалавр
церковного служіння»

ДЛЯ КОГО:

для тих хто має молодшого бакалавра, або навчався на бакалавра, але по тих чи інших причинах не закінчив навчання;

ТЕРМІН НАВЧАННЯ:

2,5 роки

КОЛИ ПЕРША СЕСІЯ:

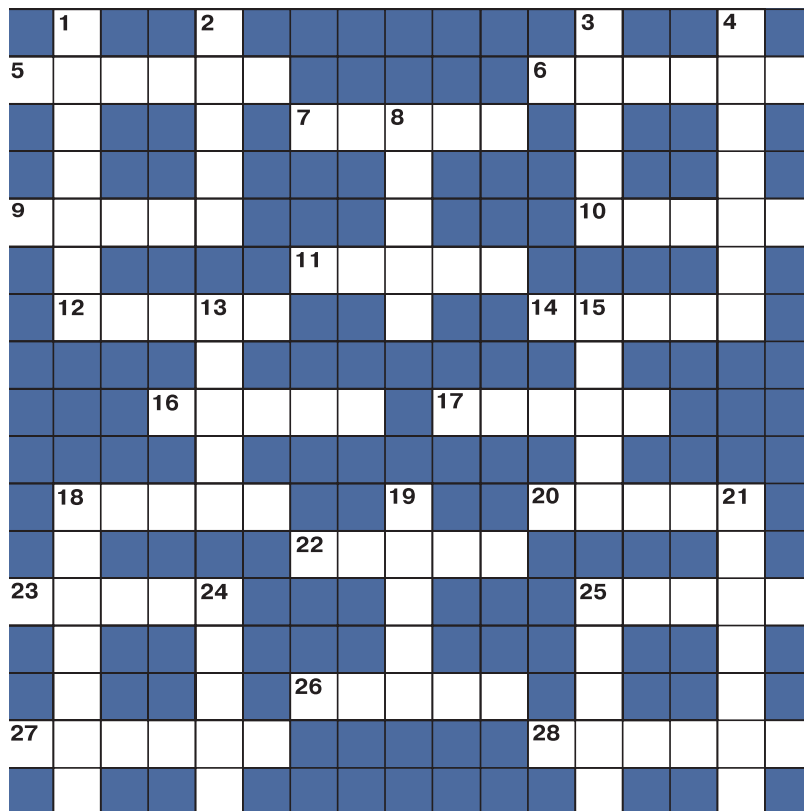
30 - 31 січня з 09:00 до 18:00

МІСЦЕ ПРОВЕДЕННЯ:

м. Луцьк, Церква «Спасіння»

ДЛЯ ДОВІДОК:

+380 (98) 922 06 39

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.
Тираж: 4500 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: goslosnadii@gmail.com
www.voice.org.ua